

Sygn. akt III PK 72/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa Z.Ł.

przeciwko „W.” Sp. z o.o. w D.

o wynagrodzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 24 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R.

z dnia 13 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900 zł (dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2017 r. oddalił apelację powoda Z.Ł. od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 23 listopada 2016 r., którym oddalono jego powództwo przeciwko pozwanej „W.” Spółce z o.o. w D. o zapłatę kwoty 28.479 zł tytułem wynagrodzenia za pracę na stanowiskach inspektora BHP i inspektora PPOŻ.

W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że według zawieranych umów o pracę wymiar czasu pracy powoda na stanowisku inspektora BHP i PPOŻ oraz mistrza wydziału oczyszczalni ścieków był zawsze częściowy, a jedynie w pierwszym

okresie zatrudnienia od dnia 1 października 1996 r. do dnia 31 lipca 1998 r. powód pracował wyłącznie na stanowisku inspektora ds. BHP i PPOŻ w pełnym wymiarze czasu pracy. Później zakres obowiązków powoda na stanowisku inspektora ds. BHP i PPOŻ nie obejmował pełnego etatu, a stanowił jedynie jego część w zależności od potrzeb. Potwierdza to też fakt, że pozwana zatrudniała na podstawie umowy zlecenia zewnętrzny podmiot zajmujący się sprawami z zakresu BHP. W pozostałym wymiarze czasu pracy powód świadczył pracę na stanowisku mistrza oczyszczalni, a więc jego praca na obu stanowiskach mieściła się ramach jednego pełnego etatu. Tym samym między stronami nie doszło do nawiązania dwóch stosunków pracy w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. oddzielnie na stanowisku mistrza oczyszczalni i oddzielnie na stanowisku inspektora ds. BHP i PPOŻ. Sam powód przyznał, że nigdy nie otrzymał od pracodawcy jakiegokolwiek pisma, z którego wynikałoby zatrudnienie go na dwóch pełnych etatach. Analiza dokumentacji pracowniczej powoda wykazuje natomiast, że w okresie zatrudnienia łączył on wykonywanie pracy na stanowisku inspektora ds. BHP i PPOŻ z pracą na stanowisku mistrza oczyszczalni, za co był co miesiąc wynagradzany według IV grupy zaszeregowania, właściwej dla stanowiska mistrza, wyższej niż na stanowisku inspektora. Otrzymywał również należne dodatki za pracę w godzinach nocnych, dodatki za pracę w niedzielę i święta, wynikające z wykonywania pracy w systemie zmianowym. Stąd nie przysługiwało mu jakiegokolwiek dodatkowe wynagrodzenie. Niezasadna jest też teza powoda, jakoby pozwana miała obowiązek zatrudniać go jako inspektora ds. BHP i PPOŻ w pełnym wymiarze czasu pracy, ponieważ według art. 237¹¹ § 1 k.p. oraz § 1 ust. 3-4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 września 1997 r. w sprawie służby bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 109, poz. 704 ze zm., dalej jako rozporządzenie o służbie bhp) pracodawca zatrudniający od 100 do 600 pracowników tworzy wieloosobową lub jednoosobową komórkę albo zatrudnia w tej komórce pracownika służby bhp w niepełnym wymiarze czasu pracy. Pracodawca ma obowiązek zatrudnienia pracownika służby bhp w pełnym wymiarze czasu pracy, jedynie w przypadku zatrudnienia ponad 600 pracowników, natomiast u pozwanej liczba pracowników nie przekraczała 600.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w

całości oraz wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za wszystkie instancje, w tym instancję kasacyjną według norm przepisanych.

Skarga kasacyjna została oparta na obu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. bowiem powód zarzucił naruszenie:

1) art. 22 § 1 k.p. przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że był on zobowiązany pracować za jednym wynagrodzeniem odpowiadającym pracy na stanowisku mistrza oczyszczalni, mimo że był zatrudniony na trzech stanowiskach pracy, tj. mistrza oczyszczalni, samodzielnym stanowisku inspektora BHP i stanowisku inspektora PPOŻ przez co doszło do pozbawienia go wynagrodzenia za pracę na dwóch pozostałych stosunkach pracy,

2) art. 18^{3a} § 1, 2, 3 i 4 k.p., art. 18^{3b} § 1 pkt 2 k.p., art. 18^{3c} k.p., art. 18^{3d} k.p. oraz art. 10 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogóle warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.Urz. WE 2000 L 303/16-22, dalej jako dyrektywa 2000/78/WE) przez ich niezastosowanie, a w konsekwencji doprowadzenie do akceptowania nierównego jego wynagradzania w stosunku do innych pracowników zatrudnionych na stanowisku mistrza oczyszczalni,

3) art. 8 k.p. w związku z art. 18^{3a} § 1, 2, 3 i 4, art. 18^{3b} § 1 pkt 2, art. 18^{3c}, art. 18^{3d} k.p. oraz art. 10 dyrektywy Rady 2000/78/WE i art. 22 § 1 k.p. przez błędną jego wykładnię i niezastosowanie w sytuacji, gdy wyrok doprowadza do sanowania tzw. „niewolnictwa w pracy powoda” przez pracę na trzech stanowiskach pracy za wynagrodzeniem na jednym stanowisku pracy,

4) art. 237¹¹ k.p. i § 2 ust. 1, § 2 ust. 2 rozporządzenia o służbie bhp przez błędną wykładnię i przyjęcie, że zakres czynności bhp wykonywanych przez powoda nie wskazuje na konieczność wykonywania ich przez 8 godzin oraz że nie wykonywał on samodzielnie wszystkich obowiązków służby bhp, ponieważ pozwana zawierała umowy zlecenia z podmiotem zewnętrznym,

5) art. 328 § 2 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 381, art. 382 k.p.c., art. 386 § 1 i

art. 233 § 1 k.p.c. przez ich błędną wykładnię i niezastosowanie,

6) art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c., art. 321 § 1 k.p.c., art. 386 § 4 k.p.c. polegające na nierozpoznanu istoty sprawy,

7) art. 227 k.p.c. w związku z art. 386 § 4 k.p.c., polegające na nieprzeprowadzeniu zawnioskowanych przez powoda wniosków dowodowych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłanki zawarte w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., tj. występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz oczywistego uzasadnienia skargi kasacyjnej.

W ocenie skarżącego zagadnieniem prawnym jest potrzeba wykładni art. 22 k.p. w związku z art. 18 k.p., art. 237¹¹ k.p. i § 2 ust. 1, § 2 ust. 2 rozporządzenia o służbie bhp przez udzielenie interpretacji czy ze względu na szczegółowe uregulowania prawne dotyczące obowiązków bhp pracodawcy i obowiązku zapewnienia funkcjonowania (w zakładzie zatrudniającym pracowników pomiędzy 100 a 600) zakładowej służby bhp, wynikającego z art. 237¹¹ k.p. i § 2 ust. 1 i ust. 2 w/w rozporządzenia, pracodawca może z jedynym pracownikiem w zakładzie realizującym obowiązki zakładowej służby bhp zawierać umowę o pracę na trzech stanowiskach pracy, bez określenia w jakim wymiarze godzin pracownik zobowiązany jest pracować na poszczególnych stanowiskach, gdy umowa obejmuje stanowisko inspektora BHP.

Wykładni wymaga art. 22 k.p. w związku z art. 18^{3a} § 1, 2, 3, 4 k.p., art. 18^{3b} § 1 pkt 2 k.p., art. 18^{3c} k.p., art. 18^{3d} k.p. oraz art. 10 dyrektywy 2000/78/WE przez odpowiedź na pytania: a) czy pracownik zatrudniony na podstawie jednej umowy o pracę na trzech stanowiskach pracy bez przypisania części etatu dla danego stanowiska pracy w umowie ma prawo oddzielnie do wynagrodzenia odpowiedniego do pracy na danym stanowisku i wymaganych kwalifikacji i czy w związku z tym powinien/musi mieć ustalone w umowie wynagrodzenie dla każdego stanowiska pracy wymienionego w umowie, czy też może mieć w umowie ustalone jedno ogólne wynagrodzenie za pracę; b) czy pracownik zatrudniony na trzech stanowiskach pracy w ramach jednej umowy o pracę, w tym na stanowisku służby bhp, a faktycznie pracujący na pełnym etacie jako mistrz oczyszczalni, a wykonujący również czynności służby bhp, które to obowiązki wykonywał

częściowo w czasie pracy na stanowisku mistrza oczyszczalni, a częściowo w nadgodzinach ma prawo do wynagrodzenia za pracę na stanowisku inspektora służby bhp, a jeżeli tak to czy do wynagrodzenia za pracę w pełnym etacie na stanowisku inspektora BHP czy tylko do wynagrodzenia za godziny nadliczbowe i jak wówczas należy ustalić takie wynagrodzenie za godziny nadliczbowe?

Zdaniem skarżącego oczywiście uzasadnione są „wskazane w podstawach zarzuty dotyczące przepisów materialnoprawnych, jak i procesowych (...), ponieważ naruszają podstawowe zasady prawa pracy od art 10-18 k.p., gwarancje konstytucyjne i podstawowe prawa człowieka”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i o zasądzenie od skarżącego na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej wymienia obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymogi skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek

argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/8, LEX nr 459291; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134; z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392). Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest, zatem zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek „przedsądu” ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie.

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to

zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz.158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmiennieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578). Jednocześnie zagadnienie prawne powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571). Przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć też problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. na twierdzeniu o istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/06, LEX nr 950814).

Jeżeli zaś przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Jednak o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860).

W skardze kasacyjnej nie ma uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania w powyższym rozumieniu.

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne sprowadza się do pytania, czy na tle wymienionych przepisów pracodawca może z jedynym pracownikiem realizującym obowiązki inspektora bhp zawierać umowę o pracę na trzech stanowiskach pracy, bez określenia w jakim wymiarze godzin pracownik zobowiązany jest pracować na poszczególnych stanowiskach. Natomiast potrzeba wykładni wskazanych w skardze przepisów dotyczy kwestii wypłaty wynagrodzenia pracownikowi zatrudnionemu na podstawie jednej umowy o pracę na trzech stanowiskach pracy bez przypisania części etatu. Oznacza to, że obie przesłanki tzn. zarówno zagadnienie prawne, jak i potrzeba wykładni sformułowane zostały w oparciu o okoliczności, które nie mieszczą się w stanie faktycznym tej sprawy wynikającym z dokonanych ustaleń. Sądy obu instancji ustaliły bowiem, że skarżący był zatrudniony na jeden (pełen) etat, na dwóch stanowiskach - mistrza oczyszczalni i inspektora bhp, a wymiar pracy na obu stanowiskach został określony częściowo w kolejnych porozumieniach zmieniających. Ustalono też, że skarżący nie świadczył pracy w godzinach nadliczbowych, realizując powierzone mu zadania w ramach 8-godzinnego dnia pracy. Niezależnie od tego skarżący nie przedstawił też żadnej argumentacji jurydycznej, za pomocą której wykazałby jakie wątpliwości interpretacyjne danego przepisu wywołują obecnie problemy w wykładni prawa czy rozbieżności w orzecznictwie, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134 oraz z dnia 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04, niepubl.).

Ponadto kwestia możliwości zatrudnienia pracownika na kilku stanowiskach pracy była już przedmiotem wypowiedzi orzecznictwa. Sąd Najwyższy przyjął, że zasadą jest pozostawanie stron w jednym stosunku pracy (por. uzasadnienie wyroku z dnia 14 lutego 2002 r., I PKN 876/00, OSNP 2004 nr 4, poz. 60 i przytoczone tam orzeczenia). Zawieranie z własnym pracownikiem dodatkowej (drugiej) umowy o pracę za dodatkowym wynagrodzeniem judykatura dopuszcza

tylko wyjątkowo, gdy chodzi o rodzaj pracy wyraźnie inny niż uzgodniony w podstawowym czasie pracy (tak uchwala Sąd Najwyższego z dnia 12 marca 1969 r., III PZP 1/69, OSNCP 1969 nr 11, poz. 197). W przeciwnym razie - zdaniem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 12 kwietnia 1994 r., I PZP 13/94 (OSNAPiUS 1994 nr 3, poz. 39) - mielibyśmy do czynienia z próbą obejścia przepisów o czasie pracy i wysokości wynagrodzenia za godziny nadliczbowe. Dlatego przy wykonywaniu na rzecz tego samego pracodawcy nawet kilku rodzajów podporządkowanej pracy domniemanie przemawia za istnieniem jednego stosunku pracy, choćby charakteryzującego się odpowiednio złożoną konstrukcją przedmiotu zobowiązania i struktury swojej treści (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2006 r., I PK 80/06, OSNP 2007 nr 23-24, poz. 343). W uzasadnieniu wyroku z dnia 8 kwietnia 2009 r., II PK 270/08 (LEX nr 523564) Sąd Najwyższy przyjął, że wypadku pełnienia dwóch rodzajów pracy w ramach jednej umowy o pracę, strony mogą określić wynagrodzenie za pełnioną dodatkowo funkcję (rodzaj pracy). Jeśli tego nie uczyniły, należy przyjąć, iż za funkcję dodatkową przysługuje to samo wynagrodzenie, co w przypadku funkcji podstawowej.

Skarga kasacyjna nie spełnia także wymogów koniecznych dla przesłanki oczywistego uzasadnienia skargi, ponieważ skarżący jedynie ogólnikowo odwołał się do grupy przepisów tj. „art 10-18 k.p.”, nie wskazując, którego z nich konkretnie dotyczy kwalifikowana postać naruszenia ani nie wykazał, aby zaskarżone orzeczenie było dotknięte tego rodzaju kwalifikowaną wadą prawną, która mogłaby być uznana za elementarną lub oczywistą, a która uzasadniałaby twierdzenie oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej w zakresie naruszenia wskazanych przepisów. Stwierdzenie takiego kwalifikowanego naruszenia wymagałoby poszukiwania w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, jak też ponownej weryfikacji i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co usuwa się spod weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i przekreśla tezę o rzekomo oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się ponadto, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi,

a można wręcz stwierdzić, że jest błędem logicznym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355).

Na marginesie godzi się także nadmienić, że uzasadnienie podstaw kasacyjnych oraz wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno być zwarte, rzeczowe, jasne i emocjonalnie neutralne. Liczne, podnoszone ponad potrzebę zarzuty oraz rozwlekłe rozważania i argumenty, powtarzane i akcentowane w wielu miejscach uzasadnienia, z reguły odbierają skardze kasacyjnej siłę przekonywania i osłabiają jej procesową skuteczność (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, Biul. SN 2014 nr 5, s. 12).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 98 § 1 k.p.c.